

HET BOOTJE VAN DE REGENBOOG

J.E. KUIPER

HET BOOTJE
VAN DE REGENBOOG

DOOR

JOH. E. KUIPER

„COMITÉ VOOR JEUGD EN SCHOOL" VAN HET
NEDERLANDSCH BIJBELGENOOTSCHAP
AMSTERDAM

Ziezo, nu zit je met je nieuwe boekje voor je en nu begin je te lezen. Misschien ben je dol op lezen.

Misschien geef je er niet veel om en doe je het alleen, omdat je op het ogenblik niets anders te doen hebt.

Maar natuurlijk kun je lezen! Dat vind je heel gewoon. Iedereen kan het en niemand vindt je flink of knap omdat je het kunt.

Ja maar: als je nu eens *niet* lezen kon?

Dan zouden vader of moeder of iemand anders je moeten voorlezen!

Maar als die het ook niet konden? Als nu eens niemand op de hele wereld het kon?

Misschien begin je om zo'n idee te lachen. „Dat zou fijn zijn!” zeg je. „Dan hoefden we niet naar school om het te leren, maar konden de hele dag op straat spelen. En dan hoefden we ook nooit de krant uit de bus te halen voor vader, want dan waren er natuurlijk ook geen kranten.”

Maar als je wat langer nadenkt, zul je toch begrijpen, hoe vreselijk dom we dan zouden zijn. We zouden niets anders weten dan dat wat wij zelf gezien hebben. En dat is erg weinig. Wij zouden ook niets weten van God en van de Heer Jezus, want daarvan lezen wij in de Bijbel. En als niemand lezen kon, zou er ook geen Bijbel bestaan.

In dit boekje ga ik vertellen van een meisje, dat in een land woonde waar niemand lezen of schrijven kon. De mensen hadden er zelfs nooit van gehoord.

Het meisje heette Reo Tiwoloc. Zij woonde op een heel groot eiland, dat wij Celebes noemen. In Indonesië ligt het.

Maar dat wist Reo natuurlijk niet.

Als je haar gevraagd had, waar zij woonde, zou ze geantwoord hebben: „Op de wereld”.

Daarmee bedoelde zij haar eigen kleine dorpje met de akkertjes en weilanden, die er omheen lagen en de heerlijke grote tuin met cocospalmen, die er ook bij hoorde.

Achter die tuin begon het grote bos.

Reo was een vrolijk klein ding.

Zij had bruine ogen en donker haar en haar huid was zo bruin als de onze, wanneer wij een hele zomer aan het strand zijn geweest en daar in een badpakje in de zon gespeeld hebben. Zij droeg ook niet veel meer kleren dan wij, als wij aan het strand zijn en die kleren had haar moeder zelf gemaakt uit boombast, die ze eerst geklopt en geverfd en daarna kunstig tot een rokje verwerkt had.

Zulke kleertjes van boombast zagen er erg aardig uit, maar waren helemaal niet sterk. Als Reo wild speelde, of onvoorzichtig was, kwam er een scheur in.

Maar dat vond ze helemaal niet erg. Bijna alle kinderen liepen met gescheurde kleren. Alleen als haar rokje héél erg stuk was, maakte moeder een nieuw.

Zoals ik je al verteld heb, kon niemand in het land, waar Reo Tiwoloë woonde, lezen of schrijven. Reo hoefde dus nooit naar school. De hele dag speelde zij met haar vriendinnen, die allemaal zusjes of nichtjes of achternichtjes van haar waren. Want in het kleine wereldje waarin zij woonde, was iedereen familie van elkaar.

Maar soms moesten de meisjes rijst stampen: op Celebes eten de mensen rijst in plaats van brood of aardappelen.

De rijstkorrels werden op hard hout gestrooid en de meisjes moesten er op stampen, tot de korrels fijn en zacht waren.

Reo vond het een vervelend werkje: je armen werden er zo moe van. En het was aldoor hetzelfde: boem, boem, boem.

Als zij een paar minuten gestampt had, hield ze er mee op en ging met de anderen babbelen en grapjes maken. Dan kwam haar moeder en riep: „O, wat een stout meisje! Die krijgt vanavond helemaal geen eten en ik maak nooit meer een nieuw jurkje voor haar!”

Maar daar was Reo helemaal niet bang voor.

Ze wist best, dat moeder zo iets wel zei, maar nooit doen zou. 't Was maar een grapje en als Reo lachte, dan lachte moeder ook.

Veel prettiger dan rijst stampen was het naar de cocostuin te gaan.

Als de vruchten rijp waren, mochten de broertjes en neefjes van Reo in de bomen klimmen om de noten naar beneden te gooien.

Dan zochten de meisjes ze op.

Een deel brachten zij naar huis.

Andere mochten ze zelf opeten.

Als je een gaatje in de harde dop van de noot maakte, kwam er cocosmelk uit. Heerlijke, blanke, zoete cocosmelk.

Dat smaakte verrukkelijk.

Soms dronk Reo wel vier cocosnoten achter elkaar leeg. Zo lekker vond ze die melk.

Door de cocostuin stroomde een beekje.

Daaruit moest Reo elke dag water halen voor moeder.

En daarin ging zij 's avonds baden, met haar broertjes en zusjes en neefjes en nichtjes.

Dan wasten en plasten zij, tot ze er rood en warm van werden en zij hadden de dolste pret met elkaar.

Reo was een nieuwsgierig klein meisje. Op een dag liep ze een klein eindje het grote bos in.

Hu, wat was het daar donker en still Zo dicht stonden de bomen daar bij elkaar, dat geen zonnestraaltje er tussendoor kon dringen.

Kral! Kral! schreeuwde een vogel, die op een tak zat.

Reo werd bang en liep gauw weer terug.

Toch vroeg zij 's avonds aan moeder:

„Als je helemaal door het bos heenliep, moeder, waar zou je dan komen?“

„Dan kom je in een ander dorp,“ zei moeder, „maar in dat dorp wonen mensen, die geen familie van ons zijn. Als je daar kwam, zouden ze je kwaad doen“. Daar moest Reo een poosje over nadenken.

Toen vroeg ze:

„Wat is er achter dat dorp, moeder?“

„Weer een bos natuurlijk,“ zei moeder.

„En daarachter?“

„Daarachter is een groot meer. Het meer, waarin 's avonds de zon gaat baden en wassen, totdat zij er helemaal rood van wordt.“

Reo lachte. Van dat wassen en plassen van de zon had ze wel meer gehoord.

Maar toch wilde zij nog meer weten. Zij vroeg:

„Als je nu eens over dat meer heen zwom, moeder, waar zou je dan komen?“

Verschrikt keek haar moeder haar aan.

„Over dat meer kun je niet heen komen,“ zei ze. „Het zou verschrikkelijk zijn als je het probeerde, want dan kom je bij het eind van de wereld en daar is een heel diep gat. 't Zelfde gat waar 's avonds de zon inkruipt, als ze genoeg heeft van het baden.“

„Maar waar kom je dan, moeder, als je in dat gat kruipt?“

„Dan kom je in het land waar de mensen wonen, die gestorven zijn,“ zei moeder heel ernstig. „En daar is het heel akelig. Het is er

nog kouder en donkerder dan in het bos en er groeien geen cocosnoten en er is geen beekje om je in te baden.

Maar er is wel een heel groot varken. Dat bijt je in je benen, als je probeert weer naar boven te klimmen.

Daarom kun je nooit meer terug als je eenmaal in dat gat gevallen bent."

Meer wilde moeder die avond niet vertellen.

Op een avond zat Reo naar de sterren te kijken.

"Moeder," vroeg ze, "wonen daar ook mensen?"

"Neen," zei moeder, "daar wonen de grote geesten, die alles gemaakt hebben. Maar die zijn geen familie van ons. Net zo min als de mensen in het andere dorp. Daarom willen zij niets met ons te maken hebben."

Reo zuchtte.

Wat jammer nou! Daar boven bij die mooie fonkelende sterren moest het juist zo heel erg mooi zijn.

"Kunnen wij mensen daar nooit komen, helemaal nooit?" vroeg zij.

Moeder schudde het hoofd.

"Neen, kindje," zei ze en haar stem klonk bedroefd, "dat is onmogelijk. Helemaal onmogelijk. Teuninste; tegenwoordig. Vroeger was het anders. Toen hing er een dik touw uit de hemel naar beneden. Daarlangs konden de mensen naar boven klimmen, als zij de maan en de sterren eens wilden bekijken. En de grote geesten gleden daarlangs naar beneden, als zij uit wandelen wilden gaan op de aarde. Maar op een keer, toen een grote geest door een dorp wandelde, lachten de kinderen hem uit. Zij wisten niet, wie hij was en daarom vonden zij, dat zij wel brutaal tegen hem mochten zijn. Toen is die geest zo boos geworden, dat hij gauw weer naar de hemel klom en het touw achter zich doorknipte. En nu kan er niemand meer naar boven."

Och, och, wat vond Reo dat jammer! Zij zou juist zo heel graag eens een kijkje genomen hebben in die hemelwereld.

Elke dag begon zij er opnieuw over.

„Zou dat touw niet weer aangeknoopt kunnen worden? Of zou vader geen trap kunnen maken om naar boven te klimmen?”

„Neen,” zei moeder. Dat kon niet.

Maar toch... zij had eens gehoord van mensen, die soms naar boven kwamen.

Dan moest je het bootje gebruiken van de regenboog.

Een heel mooi bootje was dat. Het had een heleboel kleuren. En het vloog net zo vlug als een vogel.

„Ja maar,” vroeg Reo, „waar is dat bootje te vinden?”

Dat wist moeder niet.

Van die dag af aan keek Reo overal uit naar het regenboogbootje. Soms vroeg zij er andere mensen naar.

Maar dat leerde zij gauw af, want de mensen lachten haar uit.

Ze zeiden:

„Wil jij het regenboogbootje zoeken? Daar zou zo'n ondeugend meisje als jij toch uitvallen. En als je boven kwam, in de hemel, dan zou je een hele dag rijst moeten stampen voor de grote geesten. Zou je dat zo prettig vinden?”

Reo vond het vreselijk uitgelachen te worden.

Daarom sprak zij er niet meer over.

Maar zij dacht er heel dskwijls aan. Vooral 's avonds, als zij ging slapen.

Wat zou het toch heerlijk zijn, dat regenboogbootje te vinden.

Op een dag kwam één van Reo's broertjes huilend aanhollen. „Moeder, moeder!” riep hij, „daar komen twee reuzen aan. Reuzen met witte gezichten. En met een heleboel lappen om. Neen, moeder, het is heus waar.”

Moeder en Reo gingen samen kijken. Uit de andere huizen kwamen ook mensen aangelopen. Allemaal gingen zij naar een plek buiten het dorp, dicht bij de rand van het bos. Daar stond een troepje mensen, die Reo nooit eerder gezien had, maar die op haar eigen familieleden leken.

Heel gewoon waren zij en helemaal niet om bang voor te zijn. Maar tussen hen in stonden twee wonderlijke wezens. 't Waren mensen, dat kon je duidelijk zien. Maar zij waren veel groter dan Reo's vader en moeder. En zij hadden witte gezichten. Maar 't allergekste vond Reo, dat ze zoveel kleren aan hadden. Hun gehele lichaam zat vol kleren. Alleen hun gezicht en hun handen staken er uit. Daar moesten de kinderen verschrikkelijk om lachen, want op Celebes dragen de mensen nooit meer dan een rokje of een broekje.

Weten jullie wie die witte mensen waren?

Het waren de zendeling Adriani en zijn vrouw.

Die waren naar Celebes gekomen om de mensen van de Bijbel te vertellen.

Met een boot waren zij uit Holland naar Indonesië gekomen en in een klein havenplaatsje van Celebes aan land gegaan.

Vandaar waren een paar mannen als geleiders met hen mee gegaan, die weleens meer Hollanders gezien hadden en ook enkele woorden Hollands verstonden.

Daardoor konden zij met de zendeling en zijn vrouw praten. En omdat hun taal een beetje leek op die van de dorpsbewoners, konden zij zich voor hen verstaanbaar maken.

De geleiders wendden zich tot Reo's grootvader, de oude papa-Tiwoloe, die de oudste en verstandigste man was van het gehele dorp.

Zij zeiden:

„Deze man en vrouw zijn uit Holland gekomen. Zij willen graag in dit dorp wonen. Zij zullen er hun eigen woning bouwen en wij hebben voedsel voor hen meegebracht. Als dit voedsel op is, zullen wij nieuw voedsel brengen. En als zij iets nodig hebben van hetgeen u toebehoort, zullen zij daarvoor in ruil kostbare en prachtige geschenken geven. Zij zullen u dus niet tot last zijn. Integendeel: gij zult veel voordeel hebben van hun verblijf in uw midden. Kunt gij goed-

keuren, dat de woning wordt gebouwd en dat de man en de vrouw hier blijven wonen?"

Verbaasd keken de bewoners van het dorp elkaar aan. De mannen gingen in een grote kring zitten om deze zonderlinge vraag te bespreken. De vrouwen en kinderen werden weggestuurd, maar op een afstand bleven zij staan wachten. Ook de blanke man en vrouw en hun geleiders moesten wachten.

Een van de mannen uit het dorp zei: „Goede mensen blijven wonen in het dorp, waar zij geboren zijn, want daar woont hun familie. Maar slechte mensen worden door hun familie weggestuurd. Deze mensen komen van héél vèr. Dus moeten zij héél slecht zijn. Want hun familie heeft hun ver weggejaagd. Het beste zal dus zijn, dat wij hen ook wegjagen en wel zo gauw mogelijk.”

Maar papa-Tiwoloe zei: „Waarom zouden wij die mensen niet toestaan voorlopig hier te blijven? Wij zullen goed opletten: zijn zij slecht, dan kunnen wij ze altijd nog wegjagen. Zijn zij goed en hebben zij inderdaad schone geschenken bij zich, zoals hun geleiders zeggen, dan is het voor ons een voordeel als zij hier blijven.”

Er werd een woning gebouwd voor de Adriani's en toen gingen hun geleiders terug naar hun eigen woonplaats aan de kust en de twee Hollanders bleven achter in het kleine dorpje, waar nog nooit eerder een blanke geweest was.

Zij wilden de mensen graag vertellen van alles, wat er in de Bijbel geschreven staat, maar dat konden zij niet doen, voor zij de taal kenden. En hoe moesten zij die nu leren?

„Als we eerst maar een paar woorden kennen,” zeiden de heer en mevrouw Adriani tegen elkaar.

Daarom wezen zij, als ze de kinderen zagen, naar iets, wat zij in de buurt zagen: naar een cocosnoot, naar een rijststengel of naar het frisse water in de beek.

Zij hoopten dat de kinderen de naam van zo'n ding zouden noemen en als dat gebeurde, zeiden zij het woord na, om het goed te onthouden.

Maar de kinderen begrepen dat helemaal verkeerd.

Op een avond zei Reo tegen haar moeder: „Ik geloof niet, dat de witte mensen uit hun dorp weggegaan zijn, omdat zij slecht waren en daarom weggejaagd werden. Zij moesten wel weggaan, want denk eens: er waren daar geen cocosnoten en geen rijst en zelfs geen water. Al die dingen had de witte man nog nooit gezien: hij weet niet eens hoe ze heten.

Medelijdend schudde Reo's moeder het hoofd.

„Wat vreselijk,” zei ze, „het is een wonder, dat die stakkers niet van honger en dorst omgekomen zijn!”

Later, toen zij de taal een beetje kenden, vroeg de zendeling dikwijls aan de kinderen een liedje voor hem te zingen.

Dan schreef hij zo'n liedje op: daardoor leerde hij de taal nog beter dan door de enkele woorden, die hij al kende.

Dat schrijven vonden de kinderen erg raar. Zoiets hadden zij nog nooit eerder gezien.

„Waarom maakt u al die krasjes op het witte papier?” vroegen zij, „dan is het niet meer zo mooi schoon en 't is ook geen aardig figuur.”

Mijnheer Adriani zei: „als ik later het liedje vergeten ben, kijk ik naar die krabbeltjes en dan weet ik het weer.”

Daar moesten de kinderen om lachen.

„Dat papiertje kan toch niet zingen!” zeiden zij.

Maar de zendeling zei: „Voor mij kan het dat wel.”

Toen wilden de kinderen het papiertje tegen hun oor houden om te luisteren. Maar zij hoorden niets.

„De witte man is een tovenaar,” zeiden zij tegen elkaar.

Gewoonlijk speelden de kinderen van het dorp prettig met elkaar. Maar op een dag kreeg een van Reo's broertjes ruzie met zijn vrienden en liep boos naar huis. Daar was alles stil: de grote mensen waren aan het werk op de akker, de kinderen speelden in de cocostuin.

De kleine jongen, die Woensti heette, ging op de grond zitten en verveelde zich. Aan de muur tegenover hem hing een groot zwaard. Daarmee had papa-Tiwoloe toen hij nog jong was, gevochten tegen de bewoners van een ander dorp. Kleine Woensti wist wel, dat hij niet aan dat zwaard mocht komen. Maar omdat hij zich zo verveelde en omdat hij heel alleen thuis was, zodat niemand hem verbieden kon, deed hij het toch.

Toen een poosje later zijn vader en moeder thuis kwamen, zat hij op de grond te huilen: hij had een grote snee in zijn voetje.

„Ik kan het niet helpen,” snikte hij. „Er zijn boze geesten en die plagen me de hele dag. Eerst hebben ze genaakt dat ik ruzie had met mijn vriendjes en toen hebben zij grootvaders zwaard op mijn voetje gegooid.”

Want de mensen op Celebes geloven, dat alles, wat verkeerd gaat, de schuld is van de boze geesten.

Zelf kunnen zij het niet helpen, als zij iets doen, wat dom of slecht is.

Daarom hebben zij nooit ergens spijt van en doen ook niet hun best een andere keer verstandiger en beter te zijn.

De eerste dag had iedereen medelijden met kleine Woensti.

Hij werd verwend en vertroeteld en iedereen bracht hem wat lekkers om hem te troosten.

Toen werd er niet meer over gepraat en iedereen was het vergeten, behalve Woensti, want die had erge pijn aan zijn voetje.

De wond begon te zweren, doordat er vuil in gekomen was. Woensti krabde er aan, omdat het zo jeukte en toen liep de vuile etter over zijn hele beentje en kleefde daar vast en maakte nieuwe wonden.

't Deed zó zeer, dat het kereltje 's nachts lag te huilen van de pijn. Dan zei zijn moeder: „Wat plagen die boze geesten mijn arme kind toch. 't Is verschrikkelijk.”

Maar zij deed niet haar best, hem beter te maken. Want tegen boze geesten kan een mens toch niet op, dacht zij.

Op een avond waren alle kinderen in het beekje gaan baden. Alleen

Woensti zat aan de kant hij durfde niet in het water met zijn zere been!

Al een paar dagen had hij niet gebaad. Daardoor was zijn hele lichaampje stoffig en vuil. En zijn beentje zag zwart van de korsten en het vuil. Met een stokje zat hij er aan te krabben.

Opeens stond de zendeling achter hem.

Hij nam Woensti het stokje af.

„Niet doen,” zei hij, „niet doen, niet doen!”

Woensti begon te huilen. Hij liet zijn zere been zien.

„Dat hebben de boze geesten gedaan,” zei hij klagend.

„Neen,” zei de zendeling, „dat heb jij gedaan, door met het zwaard van je grootvader te spelen en door aan de wonden te krabben.”

Want hij wilde de mensen leren, dat zijzelf schuld hadden, wanneer zij iets verkeerd deden. Anders zouden zij zich nooit inspannen om flinker en beter te worden.

En ook nooit voelen, dat zij een Heiland nodig hadden, om dat te bereiken.

Een poosje sprak Dr Adriani met de kleine Woensti.

Toen nam hij het kereltje mee naar zijn huis en daar wasten mevrouw Adriani en hij hem in een teil met warm water en zeep.

De andere kinderen waren meegelopen. In een grote kring stonden zij er naar te kijken. Toen zij zagen, dat kleine Woensti helemaal wit van het zeepsop werd, begonnen zij te schreeuwen.

„Ze maken Woensti wit, net als ze zelf zijn,” riepen zij.

„Nu kan Woensti nooit meer naar huis gaan, zijn ouders zullen hem niet meer kennen als zij hem zien!”

Maar toen Woensti afgespoeld was kwam zijn bruine velletje weer te voorschijn. Alleen zag hij er veel frisser en gezonder uit.

Nu werd het voetje zorgvuldig verbonden en de zendeling zei tegen Reo, dat zij elke dag met haar broertje terug moest komen.

Een week later was de wond genezen.

„Wat is die blanke man toch knap,” zeiden de mensen, „en waarom zou hij Woensti geholpen hebben? Het kind is helemaal geen familie van hem.”

Over al die dingen liep Reo dikwijls te denken.

Waarom zouden die witte mensen haar broertje geholpen hebben?

Zij was er zo nieuwsgierig naar dat zij het de zendeling ging vragen.

„Waarom hebt u mijn broertje genezen? Hij is toch geen familie van u?”

Meneer Adriani keek haar aan met zijn vriendelijke ogen.

„Daar vergis je je in,” zei hij, „Woensti is wel familie van mij en jij ook. En alle mensen, die hier in het dorp wonen. Want boven, in de hemel, woont een grote Geest, die ons allen gemaakt heeft. Wij zijn zijn kinderen, jij en ik en je broertje en de mensen, die hier wonen en de mensen die in mijn land zijn. Wij zijn kinderen van één Vader. Dus zijn wij ook familie van elkaar en moeten elkaar helpen.”

„Wat wordt je toch still” zei Reo’s moeder tegen haar dochtertje. Reo had zoveel na te denken, dat ze helemaal vergat grapjes te maken en te spelen.

Wat wist die witte man toch veel! Zou hij ook weten, waar het regenhoogbootje was? En zou hij het haar willen vertellen, zodat ze er mee naar de hemel kon varen?

Reo verlangde nog veel meer naar zo’n tochtje dan vroeger, nu ze wist dat de grote Geest in de hemel haar Vader was.

Op een dag zaten de heer en mevrouw Adriani te eten. En ondertussen spraken zij over de mensen in het dorp.

Daar hoorden zij zachte voetstappen en een klein meisje schoof de kamer binnen en ging op de grond zitten, in een hoekje.

„Kom je wat vragen, Reo?” vroeg de zendeling.

„O neen,” zei Reo, „natuurlijk niet. Hoe zou een klein, dom meisje als ik aan een geleerde heer zoals u, een vraag kunnen stellen.”

Zo spraken de mensen op Celebes tegen elkaar, als je beleefd wilde zijn en daarom deed Reo het ook. Maar de heer en mevrouw Adriani gaven elkaar een knipoogje, want ze wisten best, dat Reo daarmee juist bedoelde, dat ze wel iets vragen kwam.

Ze wachtten maar stilletjes af, wat er komen zou.

En ja hoor, na een poosje kwam Reo met haar vraag voor de dag.

„Witte man, weet u misschien, waar het regenhoogbootje is?”

Meneer Adriani begreep niet dadelijk, wat zij bedoelde.

Maar toch lachte hij niet.

„Kom eens bij mij zitten,” zei hij.

Toen moest Reo hem alles vertellen.

Dat moeder haar vroeger al verteld had van de geest, die in de hemel woont, maar dat moeder niet van één, maar van vele geesten gesproken had. En ook niet had gezegd, dat die geesten de mensen liefhadden en als een vader voor hen zorgde.

Maar wel, dat er eens een geest naar de aarde gekomen was. En dat die beledigd en mishandeld was, zodat hij het touw doorgesneden had, dat hemel en aarde met elkaar verbond.

En dat de hemel nu alleen nog te bereiken was met het regenboogbootje. Maar zij wist niet, waar zij dat zoeken moest.

Heel ernstig had meneer Adriani zitten luisteren. Toen zei hij:

„Het is waar, dat er iemand uit de hemel naar de aarde is gekomen. Het is ook waar, dat hij toen mishandeld en bespot is.

Niet alleen door kinderen, ook door grote mensen.

Maar, kleine Reo, je moet niet denken, dat Hij het touw tussen hemel en aarde doorgesneden heeft, want dat is niet waar. Hij kwam juist naar de aarde, om dat touw weer heel te maken. Want de mensen hadden het doorgesneden.”

Ademloos zat Reo te luisteren. Ze verstond wel, wat de witte man daar zei, maar kon het zo gauw niet allemaal begrijpen.

„En het regenboogbootje dan?” vroeg ze.

Meneer Adriani dacht na.

„Dat hebben wij niet nodig,” zei hij toen. „Wij moeten Hem zoeken, die op aarde gekomen is om het gebroken touw weer aan te knopen en Hij is heel dichtbij.”

Reo keek de kamer rond. „Waar is Hij dan?” vroeg ze.

De zendeling nam de grote Hollandse Bijbel op en liet die aan Reo zien.

„Hierin is Hij.”

Reo was teleurgesteld.

Allemaal papier met krabbeltjes er op, dacht zij.

„Die willen toch niet tegen mij praten,” zei ze.

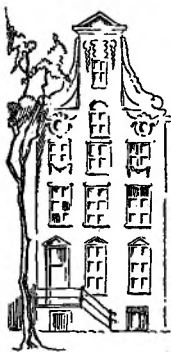
Maar meneer Adriani zei tegen haar:

„Ik zal je leren, hoe je ze verstaan kunt, als je dat wilt.”

Reo is het eerste meisje geweest op Celebes, dat de letters kende.
Zodra Dr Adriani een deel van de Heilige Schrift vertaald had, kon
zij het lezen.

Toen had zij het regenhoogbootje niet meer nodig.

UITGEGEVEN DOOR HET
„COMITE VOOR JEUGD EN SCHOOL”
VAN HET NEDERLANDSCH
BIJBELGENOOTSCHAP
HEERENGRACHT 366
AMSTERDAM-C.

1954